മ്ലേച്ഛമാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വിശുദ്ധാവകാശം

ഇന്റർചർച്ച് കൗൺസിലിന്റെ നിലപാടുകളോടുള്ള ഒരു ക്രൈസ്തവ പ്രതികരണം

രാജ്യത്തിലെ യാതൊരു നിയമങ്ങളും മര്യാദകളും തങ്ങൾക്കു ബാധകമല്ല എന്ന നിലയിലാണ് ഇന്റർ ചർച്ച് കൗൺസിലും കേരള ക്രിസ്ത്യൻ മെഡിക്കൽ കോളേജ് മാനേജ്മെന്റ് ഫെഡറേഷനും സംസാരിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. യു.ഡി.എഫിന്റെ വിജയവും ഭരണ സംവിധാനത്തിലുള്ള കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ബലഹീനതയും ആണ് ഈ ധാർഷ്ട്യത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയിട്ടുള്ളത് എന്നു കരുതേ□ ിയിരിക്കുന്നു. സുതാര്യത യുടെയും മെറിറ്റിന്റെയും സാമൂഹ്യനീതിയുടെയും മാനദണ്ഡങ്ങളെ അവർ കാറ്റിൽ പറത്തിയിരിക്കുന്നു. യാതൊരുതരത്തിലുള്ള സമന്വയത്തിനും, അതും മറ്റു ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങളുമായിട്ടു പോലും, തയ്യാറല്ല എന്ന നിലപാടാണ് പ്രകടമാക്കുന്നത്. എം.ഇ.എസ്സിന്റെ പ്രസിഡന്റ് ഡോ. ഫസൽ ഗഫൂർ അവശ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കേ□ നീതിയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഐ.സി.സി യുടെ പ്രതിനിധിയായ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് പൗവ്വത്തിലിന്റെ വേവലാതി സമ്പന്നരായ 50 ശതമാനത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും ഇരട്ടി ഫീസ് വാങ്ങുന്നതിലെ അനീതിയെക്കുറിച്ചാണ്. സഭയുടെ സമ്പന്നരോടുള്ള പക്ഷപാദിത്വം ഇവിടെ വ്യക്തമാണല്ലോ. ഡോ. ഗഫൂർ ചൂ□ ിക്കാണിക്കുന്നതു പോലെ കേരള ത്തിലെ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ ഭൂരിപക്ഷമായ ക്രൈസ്തവ ന്യൂനപക്ഷം ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിൽ കാണിക്കേ□ ധാർമ്മികമായ ഉത്തരവാദിത്വം തികച്ചും വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു; സാമുദായികമായ സന്തുലിതാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ പരിഗണനകളും അവഗണിച്ചിരിക്കുന്നു; ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തെ തന്നെ മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്ക് എതിരായ വിവേചനമാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു; ചുരുക്കത്തിൽ, ക്രൈസ്തവികതയെ തന്നെ വികലമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ധാർമ്മിക വിചാരം അപ്രസക്തമായി കരുതുന്ന ഒരു മതസമൂഹത്തിന് എന്തു സംസ്കാരത്തിന്റെ പേരിലാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശം അവകാശപ്പെടുവാൻ കഴിയുക?

ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടന 30(1) വകുപ്പ് മത–ഭാഷാന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ തീരുമാനമനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും നടത്താനും ഉള്ള അവകാശം നൽകുന്നു. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് അവരുടെ വിശ്വാസവും സാംസ്കാരികതനിമയും നിലനിർത്താ നുള്ള സുരക്ഷിത സാഹചര്യമൊരുക്കുകയായിരുന്നു പ്രസ്തുത വകുപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യം. ലക്ഷ്യത്തെ ക്കുറിച്ച് വലിയ അഭിപ്രായഭിന്നത ഉ□ ാകാൻ വഴിയില്ല. ഈ ന്യൂനപക്ഷാവകാശം എങ്ങനെ, ആർക്കു വേ□ ി,

എന്തിനുവേ□ ി ഉപയോഗിക്കണം; സാങ്കേതികമായ അവകാശ സംരക്ഷ ണത്തിനപ്പുറത്ത് ഈ നിയമം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ധാർമ്മിക ബാദ്ധ്യതകൾ എന്തെല്ലാമാണ്; ഈ അവകാശത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട സമൂഹ്യഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്; ഈ അവകാശം ന്യൂനപക്ഷം അനുഭവിക്കുമ്പോൾ അത് വിശാലമായ രാഷ്ട്രീയ ശരീരത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ് – എന്നിത്യാദി ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം ക□ ത്താനുള്ള ധാർമ്മികബാധ്യത അവഗണിക്കാനാവില്ല, പ്രത്യേകിച്ചും ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിനു. വിശ്വാസത്തെയും സംസ്കാര ത്തെയും പറ്റിയുള്ള ചില പൊതുസംജ്ഞകളിൽ ഒതുക്കിനിർത്തിക്കൊ□ ് ന്യൂനപക്ഷാ വകാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തീരുമാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് ശരിയാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. സാങ്കേതികമായ നിർവ്വചനങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള ധാർമ്മികമായ വിചാരവും കൂടി ഈ ചർച്ചയിൽ ഉ□ ാകണം.

ന്യൂനപക്ഷാവകാശം ഒരു വിശുദ്ധാവകാശമാണ്. ഇങ്ങനെയൊരവകാശം – വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും നടത്തിക്കൊ□ ുപോകാനുമുള്ള അവകാശം – മതന്യൂനപക്ഷ ങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടനയിലും നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവിടെയൊക്കെ ഇത് എല്ലാ വർക്കും ഉള്ള അവകാശമാണ്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല മൂല്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊ□ ു കൊ□ ്, ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മൗനാനുവാദത്തോടുകൂടെ, വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ഒരു മൃഗീയ ഭൂരിപക്ഷത്തിൽനിന്നും അനുഭവിക്കാനിടയുള്ള വിവേചനങ്ങളെ മുന്നിൽ ക□ ു കൊ□ ്, അവരുടെ സുരക്ഷിതത്വബോധവും ദേശീയജീവിതത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തവും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനു വേ□ ി നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതാണ് ഈ ന്യൂനപക്ഷാവകാശം. പക്ഷെ ഈ അവകാശത്തെ തലവരിപ്പണം മേശയ്ക്കടിയിലൂടെ വാങ്ങിയും, സുതാര്യമല്ലാതെയും, മെറിട്ടിനെയും സാമൂഹ്യനീതിയെയും അവഗണിച്ചും കച്ചവടസംരംഭങ്ങളായി വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്താനുള്ള അവകാശമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാലോ? സാമൂഹ്യ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെ അവഗണിച്ചു കൊ□ ും ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങളെ നിഷേധിച്ചുകൊ□ ും നടത്തുന്ന ന്യൂനപക്ഷാവകാശ ഉപയോഗം പൗരബോധവും നീതിബോധവും ഉള്ള ഒരു വിശ്വാസിക്കും അംഗീകരിക്കാവുന്നതല്ല. ഇതാണോ ക്രൈസ്തവസംസ്കാരം, ഇങ്ങനെയാണോ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം ജീവിക്കേ□ ത് എന്നത് ഏതൊരു ക്രൈസ്തവനെ സംബന്ധിച്ചും വളരെ ഗൗരവമുള്ള ചോദ്യങ്ങളായി അവശേഷിക്കുന്നു.

ഈ ന്യൂനപക്ഷാവകാശം മത–ഭാഷാ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് നൽകിയത് 'വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപന ങ്ങൾ' സ്ഥാപിക്കാനും നടത്തിക്കൊ□ ുപോകാനുമാണ്. 'വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ' എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടണം; നിർവ്വചിക്കപ്പെടണം. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾക്ക് അറിയാ മായിരുന്നതും അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പനങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകിയിരുന്നതും അന്ന് നിലവിലു□ ായിരുന്ന ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരുടെ സംഭാവനകളാ യിരുന്ന

ക്രൈസ്തവകലാശാലകളായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾ ബാഹ്യലോക ത്തോടും ആർഷഭാരത സംസ്കാരത്തോടും ഉള്ള ബന്ധത്തിൽ വിഭാവന ചെയ്തിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കല്പത്തിന് നാം ഇന്ന് സ്വാശ്രയം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കല്പവുമായി പുലബന്ധം പോലും ഇല്ലായിരുന്നു. സ്വാശ്രയവിദ്യാഭ്യാസ സംരംഭങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള സ്വകാര്യപങ്കാളിത്തത്തിൽ നിന്നും വിഭിന്നമാണ്. ഗ്രാന്റ് ഇൻ എയ്ഡ് കോഡ് നിലവിൽ വരുന്നതിനു മുൻപ് ഉ□ ായിരുന്ന കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ കലാശാലകൾ സ്വകാര്യ കോളേജുകളായിരുന്നു; പക്ഷെ, അവ സ്വാശ്രയസ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നില്ല. സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് ഒരു പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തിലും, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമായ അമേരിക്കയിൽ പോലും ഇല്ലാത്ത ഒരു നികൃഷ്ടജീവിയാണ്. അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് സ്വകാര്യപങ്കാളിത്തമല്ല, സ്വകാര്യ മൂലധനനിക്ഷേപമാണ്, ലാഭേച്ഛയോടുകൂടെയുള്ള സ്വകാര്യനിക്ഷേപം. ഈ മൂലധനം സ്വരൂപിക്കുന്നതോ, ഉപഭോക്താക്കളിൽ നിന്നും. അങ്ങനെ യാതൊരു സ്വന്തമായ മുതൽമുടക്കും ഇല്ലാതെ ലാഭം കൊയ്യാൻ കഴിയുന്ന എന്തു വ്യവസായ സംരംഭമാണ് ഉള്ളത്?

ഈ വിശകലനം നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നത് ഭരണഘടനാശില്പികളെയും, ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരെയും അവരുടെ തദ്ദേശീയരായ പിൻതലമുറക്കാരെയും സ്വാധീനിച്ചിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കല്പം എന്തായിരുന്നു എന്ന അന്വേഷണത്തിലേക്കാണ്. 'വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ' എന്നതിന്റെ നിർവ്വചനത്തിലേക്ക് ഈ കാലമത്രയും നമ്മുടെ ന്യായാധിപന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ പോയിട്ടില്ല. 2002-ലെ, സ്വാശ്രയവിദ്യാഭ്യാസ സംരംഭങ്ങളുടെ ഫ്ളഡ് ഗേററ് തുറന്നുവിട്ട, ടി.എം.എ പൈ കേസിന്റെ അന്ത്യവിധിന്യായത്തിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു വശത്ത് സ്വകാര്യനിക്ഷേപത്തിനുള്ള രംഗമായി അംഗീകരിക്കുകയും മറുവശത്ത് ഒരു ചാരിറ്റബിൾ പ്രവർത്തനമായി നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുകയാണ് ഉ□ ായത്. ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നാണ് നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ മൂല്യപരമായ വിചിന്തനങ്ങളെയും അപ്രസക്തമാക്കുന്ന, ഭൗതീകതയുടെയും മാമോൻ സേവയുടെയും (മൂലധനം, സമ്പത്ത്, ലാഭം എന്നിവയോടുള്ള ആരാധന) പ്രായോഗികമായ ഈശ്വരനിഷേധത്തിന്റെയും ദുർഭൂതങ്ങൾ അതിന്റെ എല്ലാ ഭീഭത്സരൂപത്തിലും മതവർഗ്ഗീയ ശക്തികളിലൂടെ ഇന്ന് ജനജീവിതത്തെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾക്ക് മതന്യൂനപക്ഷങ്ങളോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും ക്രൈസ്തവ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ, പരിചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കപ്പെടേ□ തു□ ്.

ഒന്നാമത്, അവ ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതവും എന്നാൽ മതേതരവുമായ മാനവിക ദർശനത്തിൽ ഊന്നിയവയുമായിരുന്നു. ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനെ ക്രിസ്തുവിനെ മാതൃകയാക്കി സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം; ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുക എന്നത് അവരുടെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല. ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതരായി സുവിശേഷത്തിന്റെ വിമോചനപരവും മാനവീകവുമായ ദൗത്യം

ലോകത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള മുഖാന്തരമായിട്ടാണ് അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ക□ ത്, പ്രത്യേകിച്ചും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ.

ര□ ാമത് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേ□ിയല്ല അവർ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചത്; ദേശീയവികസനത്തിനുള്ള തങ്ങളുടെ പങ്കുവഹിക്കുന്നതിനുവേ□ിയായിരുന്നു. ഇത്തരം കലാലയങ്ങളിൽനിന്നാണ് നമ്മുടെ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയവരും സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ ഭരണസാരഥ്യം വഹിച്ചവരുമായ ലിബറൽ ചിന്താഗതിയുള്ളവരും മതേതര സങ്കല്പങ്ങളോട് പ്രതിബദ്ധതയുള്ളവരുമായ വിശ്വപൗരന്മാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. Liberal, secular, cosmopolitan അന്തരീക്ഷം ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളിലെ ക്യാമ്പസുകളുടെ പ്രത്യേകതയായിരുന്നു.

മൂന്നാമത് അവ ദരിദ്രരോട് ആഭിമൂഖ്യം ഉള്ളവയായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാഥമിക വിദ്യഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ. അക്കാലത്ത് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രധാരയിൽനിന്നും അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിരുന്ന അധഃസ്ഥിതർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും വേ□ിയാണ് കേരളത്തിൽ മിഷനറിമാർ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചത്. ഉന്നതവിദ്യഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പണം ഇല്ലെന്നതുകൊ□ ുമാത്രം പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെടേ□ിവരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളെ സ്കോളർ ഷിപ്പുകളിലൂടെ അവർ നേരിട്ടിരുന്നു. സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും ആയ അവശതകളെ അതി ജീവിച്ച് നമ്മുടെ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന പരേതനായ ശ്രീ. കെ. ആർ. നാരായണന് സി.എം.എസ്. കോളേജിൽ പഠിക്കാൻ സാധിച്ചു എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേ□ തു□ ്.

നാലാമത്, ആത്മപരിത്യാഗപരവും സേവനപരവുമായ ലക്ഷ്യവും സമർപ്പ ണവും ആയിരുന്നു അവയുടെ പിന്നിലു□ ായിരുന്നത്. അടിസ്ഥാനസൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കുകയും വികസനം സാദ്ധ്യമാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നത് ഇന്ത്യയിലും വിദേശത്തും ഉള്ള സ്നേഹിതരിൽ നിന്നും അഭ്യൂദയകാംക്ഷികളിൽ നിന്നും പിരിച്ചെടുത്ത പണം കൊ□ ായിരുന്നു. സ്ഥാപകരും അദ്ധ്യാപകർപോലും അവരുടെ വരുമാനത്തിൽ നിന്നും ഒരു തുക മാറ്റിവച്ചുകൊ□ ് കോളേജു കളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിയിരുന്നതിന്റെ ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ ജീവിതകഥകൾ ഈ സ്ഥാപനങ്ങ ൾക്ക് ഇന്നും പറയാനു□ ്. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അവർ നൽകിയിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം തികച്ചും subsidized ആയിരുന്നു; തികച്ചും ചാരിറ്റബിൾ ആയിരുന്നു. നമ്മുടെ ഉന്നത നീതിപീഠ ത്തിലെ ന്യായാധിപന്മാർ 'വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെ'യും 'ചാരിറ്റബിൾ' പ്രവർത്തനങ്ങളെയും വ്യക്തമായി നിർവ്വചിക്കാതെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യമൂല്യത്തെ വിസ്മരിച്ചുകൊ□ ും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ സ്വകാര്യനിക്ഷേപത്തെക്കുറിച്ച് (സ്വകാര്യ പങ്കാളിത്തത്തെക്കുറിച്ചല്ല) വാചാല മായിടത്ത് അവർ

ഭരണഘടനയോടും അതിന്റെ പ്രീയാമ്പിളിലെ സാമൂഹ്യ ലക്ഷ്യങ്ങളോടും തികഞ്ഞ അവഗണനയാണ് കാട്ടിയത് എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. ഈ അവഗണന സ്വാശ്രയവിദ്യാഭ്യാസത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ വിധിന്യായങ്ങളിലും പ്രകടമാണ്.

ഇന്നു സഭകളും സാമുദായിക സംഘടനകളും മാത്രമല്ല, സ്വകാര്യമൂലധന നിക്ഷേപകരും, വിദേശ യൂണിവേഴ്സിറ്റികളും എല്ലാം ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തേയ്ക്ക് കടന്നുവരാൻ കാണിക്കുന്ന അതീവ താല്പര്യം ജീവകാരുണ്യപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടെയാണ് എന്നു കരുതാൻ ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ വിഡ്ഢികളല്ല. സ്വാശ്രയസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂലധനത്തെപ്പറ്റി, അതിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്രോതസ്സിനെപ്പറ്റി വിശദമായി അന്വേഷിക്കാൻ, അവയെ income tax-ന്റെ പരിധിയിൽ കൊ□ ുവരാൻ, കച്ചവടസംരംഭങ്ങളായി നിർവ്വചിക്കാൻ കോടതികളും ഭരണകൂടവും തയ്യാറാ കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവ സുതാര്യവും മെറിട്ടടിസ്ഥാനത്തിലും സാമൂഹ്യ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്ന തരത്തിലും സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെടണം.

ക്രൈസ്തവ ന്യൂനപക്ഷത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ, അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും, മെഡിക്കൽ രംഗത്തും, മറ്റ് ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്തും ഉള്ള പങ്കാളിത്തം ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ തുടർച്ചയായിരുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് ഒരു ക്രൈസ്തവന്റെ ഏതു സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും അടിത്തറ. അത് പ്രാഥമികമായും "ദരിദ്രരോട് സുവിശേഷം അറിയിക്ക ലാണ്." ക്രിസ്തു തന്റെ ദൗത്യത്തെ ഇപ്രകാരം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു: "ദരിദ്രരോട് സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുവാൻ അവൻ എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബന്ദികൾക്ക് മോചനവും അന്ധർക്ക് കാഴ്ചയും പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ, മർദ്ദിതരെ സ്വതന്ത്രരാക്കാൻ, കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സരം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ദൈവം എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു." ഈ വിമോചനപരമായ, ദരിദ്ര്യാഭി മുഖ്യമുള്ള, സാമൂഹ്യനീതിയിലടിയുറച്ച വിദ്യാഭ്യാസപങ്കാളിത്തമാണ് ക്രൈസ്തവികമായിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെ ക്രൈസ്തവ കലാശാലകൾ നടത്താനാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശം ആവശ്യപ്പെടേ□ ത്. ക്രിസ്തു തന്റെ ശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിച്ചത് സ്വന്തം ജീവൻ നൽകിക്കൊ□ ാണ്. ലോകത്തിന്റെ ജീവനു വേ□ ി സ്വന്തം ജീവൻ നൽകിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മബലിയോട് ചേർത്ത് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെയും ആത്മബലിയായി അർപ്പിക്കുന്ന കുർബാന (യൂക്കറിസ്റ്റ്) അനുഭവമാണ് സഭയുടെ നിർവ്വചനമായിത്തീരുന്നത്. ഈ യൂക്കറിസ്റ്റ് അനുഭവം ഏതൊരു ക്രൈസ്തവ സംരംഭങ്ങളുടെയും പ്രചോദനത്തെക്കുറിച്ചും, വഴികളെക്കുറിച്ചും, മാനദണ്ഡങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉള്ള വ്യക്തമായ സന്ദേശം നല്കുന്നു. ഇവയെ അവഗണിച്ചുകൊ□ ാണ് സഭകൾ ഇന്നു സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഇടപെടുന്നത്. ഇവിടെ ക്രൈസ്തവികമായ എന്ത് വിശ്വാസവും സംസ്കാരവും

ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുള്ള അവകാശമാണ് ക്രൈസ്തവ സഭാനേതൃത്വം ആവശ്യ പ്പെടുന്നത് എന്നത് വ്യക്തമാകേ□ ിയിരിക്കുന്നു.?

മുകളിൽ വ്യക്തമാക്കിയ മിഷനറി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പൈതൃകം പേറുന്ന മിക്ക എയ്ഡഡ് സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും ഇന്നു അദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിന് ലക്ഷങ്ങളാണ് കോഴവാങ്ങു ന്നത്. എന്നാൽ അവ യാതൊരു സംരക്ഷണയും അറ്റകുറ്റ പണിയും ഇല്ലാതെ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു. അവയെപ്പറ്റി വികസനപരമായ യാതൊരു ദർശനവും ഇല്ലാതെ, കറവറ്റ പശുക്കളായി ക□ ുകൊ□ ുള്ള നയങ്ങൾ മൂലം അവ കാലഹരണപ്പെട്ടുകൊ□ ിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയുടെ പരിസരങ്ങളിൽ, അവയുടെ വസ്തുവകകൾ കയ്യേറിക്കൊ□ ു തന്നെ ഓഫ് ക്യാമ്പസ് കോഴ്സുകളും അംഗീകൃത വിദ്യാലയങ്ങളും വളർന്നുവരുന്നു. 1960കളിൽ തുടങ്ങിയ അംഗീകൃത ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളുകളിലൂടെയാണ് സമൂഹത്തിൽ ഇത്രമാത്രം അസമത്വം സ്രഷ്ടിച്ചുകൊ□ ്, അതിനെ പല തട്ടുകളായി, വിഭജിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവസമൂഹം നേതൃത്വപരമായി ഇടപെട്ടത്. അവസരമത്വത്തിനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഒരു ഉപകരണമായ വിദ്യാഭ്യാസം അങ്ങനെ അതിന്റെ തികഞ്ഞ നിഷേധത്തിനുള്ള ഉപകരണമായിതീർന്നു. ക്രൈസ്തവരായ ദളിതർ ഇന്നു സഭയിലും സമൂഹത്തിലും കൂടുതൽ അവഗണനയ്ക്ക് പാത്രങ്ങളായിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം സമുദായത്തിലെ തന്നെ സമ്പന്നരായ ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിനുവേ□ ി ന്യൂനപക്ഷാവകാശം വിനയോഗിപ്പെടുന്നു.

അഴിമതി വ്യാപകമാക്കുന്നതിലും നേതൃത്വപരമായ പങ്കാണു ക്രൈസ്തവ വിദ്യാഭ്യാസ മാനേജ്മെന്റുകൾ വഹിക്കുന്നത്. ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തിന്റെ പേരിൽ 'എങ്ങനെയും' വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊ□ ുപോകാനുള്ള അവകാശം ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുമ്പോൾ, അതിനുവേ□ ി സാമുദായികമായി സംഘടിക്കാനും ഗവൺമെന്റിനെ വരുതിക്കുനിർത്താനും ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, മറ്റു 'ഭൂരിപക്ഷ' മതവിഭാഗങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കും എന്നു കരുതാനാവില്ല. അങ്ങനെ അവർക്കും 'അഴിമതി' നടത്താനുള്ള അവകാശം അനുവദിക്കുവാൻ ഗവൺമെന്റ് നിർബന്ധിതമായിത്തീരുന്നു. കോഴവാങ്ങി അദ്ധ്യാപകനിയമനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്നും സേവനോത്സുകമായ പ്രവർത്തനശൈലി പ്രതീക്ഷിക്കാനാവില്ല. തലവരിപണം നൽകി പ്രൊഫഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ ഒരാളോടും സേവനപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടെ പ്രവർത്തിക്കണം എന്നു പറയാനും ആകുകയില്ല. എല്ലാം സ്വകാര്യലാഭത്തിനുവേ□ ി നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ജോലിയെ ദൈവവിളിയായി കാണുക എന്നത് തീർത്തും അർത്ഥശൂന്യമാകുന്നു. സേവനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മാനേജ്മെന്റ് ഭാഷ്യം പൊള്ളയായി തീരുന്നു. മൂല്യബോധനത്തിൽ ഉള്ളടക്കം പോലെതന്നെ രൂപവും പ്രധാനമാണ് (Form is as important as content) എന്നത് വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. മൂല്യവിചാരം വെറും പൊള്ളയായ വാചകകസർത്തായി അധഃപതിക്കുന്നു. ഉദാരമായി സംഭാവനകൾ നൽകുവാൻ ജനങ്ങളും വിമുഖരാകുന്നു.

അങ്ങനെ വഴിപാടുകൾക്കു പകരം ജനങ്ങളുടെ ബലഹീനതയിൽ അവരിൽനിന്നും പിടിച്ചുപറിക്കുന്ന 'ഇടയപരിപാലന' ശൈലി പ്രബലമാകുന്നു. അഴിമതിയുടെയും സ്വജനപക്ഷപാതത്തിന്റെയും ഒരു വലിയ ശൃംഗല തന്നെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനെയാണോ ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരമെന്നും വിശ്വാസമെന്നും പറയുന്നത്? നിയമാനുസ്രതമല്ലാതെ നടത്തപ്പെടുന്ന ഇത്തരം പണമിടപാടുകളിൽ എത്ര, ആര്, എങ്ങനെ വാങ്ങി എന്നതും വ്യക്തമാക്കാൻ കഴിയാത്ത സാഹചര്യം സൃഷ്ടി ക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ സഭകളുടെ പരിസരങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി power brokers-ന്റെ ഒരു സംഘംതന്നെ രൂപപ്പെടുന്നു. ഇതാണ് ക്രൈസ്തവ സംസക്കാരമായി ഇന്നു പൊതുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

കച്ചവടപരമായ ഇത്തരം ഇടപെടലുകൾക്ക് ന്യൂനപക്ഷാവകാശം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലൂടെ ഇതേ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന മറ്റ് ഇതര മതസ്ഥർക്ക് എതിരായ വിവേചനമായി ഇത് തീരില്ലേ? ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തിന്റെ ഉപയോഗം reverse discrimination ആകരുത് എന്ന് സുപ്രീം കോടതി തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വിവേചനം ഇല്ലാതിരിക്കുക എന്നതാണ് ന്യൂനപക്ഷാ വകാശത്തിന്റെ കാതലായ ഉദ്ദേശ്യം. കേരളത്തിൽ ക്രൈസ്തവരും ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലിങ്ങളും അംഗസംഖ്യയിൽ ഏതാ□ു തുല്ല്യശക്തികളാണ്. കേരളത്തിലെ സവിശേഷമായ സാഹചര്യത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ ഇത്തരത്തിൽ പരിരക്ഷ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹ്യ അസന്തുലിതാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാനുള്ള ബാദ്ധ്യത സഭയ്ക്കില്ലേ. ഇത് കേരളസമൂഹ ത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാംസ്കാരിക ജീർണ്ണതയെക്കുറിച്ച് ഭാരപ്പെടാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സഭകൾക്കില്ലേ?

ഒരുമതേതര രഷ്ട്ട്രത്തിലാണ് തങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ ഏറ്റവുംനന്നായി പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വിവേകം ക്രൈസ്തവസമൂഹം കാണിക്കണം. 1978-ല 45-ാം ഭരണഘ ടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ ഇന്ത്യ ഒരു മതേതര റിപ്പബ്ലിക്കായി ഭരണഘടനയുടെ പ്രിയാമ്പിളിൽ രേഖ പ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. മാത്രവുമല്ല ഈ മതേതരത്വം എന്നത് എല്ലാ മതങ്ങളോടും ഉള്ള തുല്യമായ ബഹുമാനമായി നിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമോ? മാനവികതയ്ക്കും ജനാധിപത്യ ത്തിനും ശാസ്ത്രീയമായ വീക്ഷണത്തിനും വഴങ്ങാത്ത മത-പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മത സമൂ ഹങ്ങളുടെയും പ്രീണനമായി നമ്മുടെ മതേതരത്വം ഇന്ന് മാറിക്കൊ□ിരിക്കുന്നു. വളരെ ന്യൂനപക്ഷമായ പൗരോഹിത്യ സമ്പന്നവർഗ്ഗ താല്പര്യങ്ങളുടെ പരിരക്ഷയിൽ ജനാധിപത്യവും മനുഷ്യാവകാശങ്ങളും കശാപ്പുചെയ്യപ്പെടുന്നു. മദ്ധ്യകാലത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ, പുരോഹിതന്മാർ തങ്ങളുടെ ഇടയലേഖനങ്ങളിലൂടെ എങ്ങനെ ചിന്തിക്കണം, എന്തു പഠിക്കണം, ഏതു പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നുകൂടാ, എന്ത് പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കണം എന്നിങ്ങ നെയുള്ള ഭീഷണിയുടെ സ്വരം കലർന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളെ വൈകാരികമായി ഇളക്കി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണം, അറിവിന്റെ

സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച ആധുനിക കാഴ്ചപ്പാടുകൾ, സാമൂഹ്യമൂല്യം, കുട്ടികളുടെ അറിയുവാനും കേൾക്കപ്പെടുവാനും ഉള്ള അവകാശം, ആരോഗ്യപരമായ വ്യക്തിത്വ വളർച്ച എന്നിവയോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ മാനവികമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കും തുരങ്കം വയ്ക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. മദ്ധ്യകാലനൂററു□ ിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന നിലപാടുകളാണ് സഭാനേതൃത്വം ഇന്നു കൈക്കൊള്ളുന്നത്. മതേതരസങ്കല്പം പാശ്ചാത്യസമൂഹങ്ങളിൽ ഉടലെടുത്തത് മനുഷ്യന്റെ സമസ്ത മേഖലകളെയും നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള സഭയുടെ ശ്രമങ്ങളോടുള്ള തികഞ്ഞ എതിർപ്പിൽനിന്നാണ് എന്ന വസ്തുത ഓർക്കേ□ തു□ ്.

ലോകവ്യാപാരങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേ□ ത് മാനവികതയ്ക്കും മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾക്കും ഊന്നൽ നൽകുന്നതും ശാസ്ത്രീയവും യുക്തിഭദ്രവുമായ വിചിന്തനങ്ങൾക്ക് വഴങ്ങുന്നതുമായ ധാർമ്മിക പ്രമാണങ്ങളാലും നിയമങ്ങളാലും ആയിരിക്കണം എന്നതാണ് പാശ്ചാത്യ മതേതരസങ്കല്പം. ഈ ദർശനമായിരുന്നു നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികളെ ഭരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്ന് ഈ ദർശനം തീർത്തും അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; പൗരോഹിത്യമതത്തിന്റെ ജനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും വരുതിക്കു നിർത്താനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്കും മനുഷ്യാവകാശത്തെയും ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയെതന്നെയും അട്ടിമറിക്കാനുള്ള ധാർഷ്ട്യത്തിനും വഴിമാറി കൊടുക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള മതപ്രീണനമായി മതേതരത്വം തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതു കൊ□ ുതന്നെ മതാധിപത്യത്തിന് എതിരായ മതേതര ദർശനത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കേ□ തു□ ്. മാത്രവുമല്ല, ഇത്തരം ഒരു മതേതരവ്യവസ്ഥയിൽ മാത്രമെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നതും മതന്യൂന പക്ഷങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം.

മതമില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചും രാഷ്ട്രീയമില്ലാത്ത മതത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന് മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരിക്കൽ പറയുകയു□ ായി. അത് ശരിയുമാണ്. പക്ഷെ ആ മതം മൂല്യങ്ങളുടെ ഉറവിടമായിരിക്കണം, പ്രത്യേകിച്ചും സ്നേഹത്തിന്റെ. ഒരു സമൂഹത്തിലെ വ്യത്യസ്ത താല്പര്യങ്ങളുടെയും അവയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ശക്തിചേരികളുടെയും പ്രതിപ്രവർത്തനവും അതിൽനിന്നു ഉവാകുന്ന പുതിയ സമവാക്യങ്ങളും ശക്തിയുടെ കൈമാറ്റവുമാണ് രാഷ്ട്രീയം. മൃഗീയമായ ശക്തി എപ്പോഴും മർദ്ദകവും ചൂഷണാത്മകവും ആകാം. അവയെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉപകരണമാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ബാധ്യതയാണ് മതത്തിനുള്ളത്. എന്നാൽ സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി നീ□ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയതുകൊ□ ുമാത്രം കാര്യമില്ല. ഈ സ്നേഹം വിശാലമായ സമൂഹത്തിൽ ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ശക്തിയുടെ ഉപയോഗം അനിവാ ര്യമാണ്. സ്നേഹം പ്രായോഗികമാകണമെങ്കിൽ ദരിദ്രന്റെ പക്ഷത്തുനിന്നുള്ള സാമൂഹ്യ വിശകലന വും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രീയനിലപാടും അനിവാര്യമാണ്. ഭക്തിയുടെ വേഷം ധരിച്ച് അതിന്റെ ശക്തിയെ ത്യജിക്കുന്ന ഒരു തരം മതാത്മകത നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളർന്നുവരുന്നു എന്നതാണ് വസ്തുത. ഭക്തിയുടെ ശക്തി അതിന്റെ ധാർമ്മികതയിലാണ്. രാഷ്ട്രീയത്തെ മൂല്യപരമായ വിചിന്തനത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ

ഉപകരണമാക്കേ□ വർ ഇന്ന് ഈശ്വരവിശ്വാ സത്തിന്റെയും, കൂദാശയുടെയും മാന്ത്രികതയിൽ ജനത്തെ മാനേജ് ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു; ഭക്തിയുടെ ശക്തിയെ ത്യജിക്കുന്നു. ഒരുതരം പ്രാകൃത മതബോധം വ്യാപകമാകുന്നു. ദുർഭൂത ങ്ങളുടെ വിളനിലമായി നമ്മുടെ സംസ്കാരം അധഃപതിക്കുന്നു. ഈ ഭൂമികയിൽ നിന്നു കൊ□ു വേണം ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉള്ള അവകാശവാദങ്ങളെ വിലയിരുത്താൻ.

റവ. പ്രൊഫ. തോമസ് ജോൺ

(ലേഖകൻ ആലുവ യൂ.സികോളേജിൽ സൈക്കോളജിവിഭാഗം മുൻവകുപ്പ് മേധാവിയും അഖിലേന്ത്യാ ക്രൈസ്തവ വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയും സി.എസ്.ഐ.സഭയിലെ ഒരു വൈദീകനുമാണ്.)